

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سازمان انقلابی افغانستان

۰۱ می ۲۰۱۳

روز جهانی کارگر را با پیکار کمونیستی علیه استعمار و استثمارِ هار سرمایه داری گرامی بداریم!

اول می، روز جهانی کارگر، یادآور جانفشانی ها، قهرمانی ها و از خودگذری های کارگرانی است که اگر ایثارگری های آنان نمی بود، به یقین که ما اینجا نبودیم و فاشیزم سرمایه، جهان کثیف کنونی را کثیف تر میساخت. کارگران امریکائی در اول ماه می ۱۸۸۶ به هدف اصلاح قانون کار و کاهش زمان کاری به هشت ساعت در روز دست به اعتراض زدند که منجر به شورش خونینی شد؛ اما این خیزش کارگری در یکی از بهشت های سرمایه داری در تاریخ جنبش کمونیستی به خط سرخ حک شد و امروزه یکی از سمبول های انترناسیونالیزم پرولتری است.

شاید بسیاری از کارگران امروزی به ویژه در کشورهای در حال توسعه با شورش کارگران شیکاگو و جانبازی های آنان اصلاً آشنائی نداشته باشند، اما تأثیر جانفشانی های آنان را روی زندگی خود به گونه ای حس می کنند: هشت ساعت کار، حق تشکیل اتحادیه کارگری، حق بیمه و غیره.

با اینحال، در افغانستان که سایه تاریک سرمایه داری سنگین تر از همیشه است، با اشغال کشور از سوی امپریالیزم امریکا و ناتو میلیاردها دالر به افغانستان سرازیر شده، دولت پوشالی پروژه های بازسازی و ساخت و ساز راه اندازی کرده و زمینه های اشتغال زائی را برای شماری از کارگران آماده کرده است، پرولتاریای افغانستان هنوز فاقد حقوق اولیه کارگری میباشد و کمتر کارگری را میتوان یافت که هشت ساعت کار در روز داشته و افزون بر آن از حق بیمه و سایر امتیازهای دیگر بهره مند باشد. حتا کارگران رسانه ئی و بخش خدمات که در افغانستان رو به افزایش هستند، دوازده ساعت در روز کار می کنند و آنهم بدون کمترین افزونه مزدی. این کارگران همه روزه به دلیل استثمار کمرشکن بورژواهای کهن و جدید ورشکسته تر شده، انزجار و تنفرشان نسبت به سرمایه داری رو به

افزایش است و بیشتر از دیگران به صف انقلاب می پیوندند، زیرا آنان به درستی درک کرده اند که استثمار هار بورژوازی چگونه تار و پود ذهن خلاق شان را در اسارت گرفته است.

وضعیت کارگران صنعتی بدتر از اینها است. این کارگران افزون بر بیش از دوازده ساعت کار، دستمزد بسیار کمی دارند و تن به شاقه ترین کارها میدهند تا هزینه بخور و نمیر زندگی شبانه روزی شان را پیدا کنند. از حق بیمه و امتیازهای دیگر که خبری نیست. اگر روزگار فاجعه بار هزاران زن و کودک کارگر را که زیر حاکمیت اشغالگران شاهد شنیع ترین جنایات هستند، در این فهرست دور و دراز بیفزائیم، آنگاه به ته و ژرف تراژیک زندگی پرولتاریا پی برده می توانیم.

بیکاری و فقر روزافزون نیز کارگران افغانستان را خرد و خراب کرده است. به اساس آمارها، بیش از سی و شش درصد مردم زیر خط فقر مطلق به سر می برند، نرخ بیکاری چهل درصد است و بیش از سه میلیون کارگر متخصص در کشور بیکار اند.

رشد اقتصادی که دولت مزدور امپریالیزم در افغانستان به آن لاف و گزاف میزند، هرگز فقر را از میان نبرده، بلکه به آن افزوده است. زیرا در نظام اقتصاد بازار، رشد اقتصادی هر قدر هم که بالا باشد، چون توزیع مادی به شدت غیرعادلانه و نامتوازن است، فقط یک اقلیت چند درصدی سرمایه دار انگل و مفت خوار، حاصل رنج کارگران را به جیب میزند و پرولتاریا همچنان در فقر، بی روزگاری و زندگی فلاکت بار شب و روز میگذراند.

گندیدگی اقتصاد بازار که از سوی امپریالیست های اشغالگر و دولت پوشالی، یگانه نظام منطقی، انسانی و کارآمد جا زده میشود، به حدی بالا گرفته که حتی مقامهای فاسد دولتی به بیکاری آن اذعان کرده اند. برای هزارمین بار ثابت شده است که شکوفائی متوازن و انسانی از نظام اقتصادی این چینی که بورژواها را چاق تر و کارگران را بی خانمان تر می کند، بر نمی آید. با این وجود، سرمایه داران خورد و بزرگ همچنان بر طبل تبلیغات کور شان می کوبند و دولت دست نشاندگی کابل را به سهل انگاری و رعایت نکردن درست سیستم اقتصاد بازار متهم می کنند.

اول می، روز جهانی کارگر، همه ساله چه از سوی دولت های بورژوائی و چه از سوی احزاب و سازمان های ظاهراً چپ و باورمند به مارکسیزم بزرگداشت میشود؛ اما آنچه در این میان فراموش شده است، تلاش عملی برای تامین زندگی آبرومندانه و انسانی برای طبقه ئی است که چرخ تاریخ با دستان توانای وی می چرخد و جامعه ی بی طبقه و خالی از استثمار کمونیستی بدون مدیریت و رهبری آن نمیتواند ایجاد شود.

دولت های بورژوائی برای خاک پاشی به شعور طبقه ی کارگر هر سال اول می را در سالون های پر زرق و برق که حاصل خون و عرق کارگران است، تجلیل می کنند؛ اما این مراسم تفننی و مسخره با چند وعده ی توخالی در جریان چند ساعت به پایان میرسد. ولی آنسو تر در جهنم کارگران، سرمایه داری در تلاش سیری ناپذیر رسیدن به ارزش افزونه، جان و جگر کارگران را میگذد و با تحمیل قانون و قراردادهای برده وار، بدون مزد افزونه و هیچ گونه ضمانت کاری، ذهن و بازوی پرولتاریا را به بردگی می گیرد و بیش از دوازده ساعت استثمار در استثمار است.

سازمان انقلابی افغانستان، به عنوان سازمان پیشاهنگ پرولتری از آغاز پیدایش تا کنون به گونه ی جدی و استوار با دشمنان پیدا و پنهان طبقه ی کارگر و سایر زحمتکشان تهیدست مبارزه کرده و رسالت خود میداند تا بی باکانه اپورتونیزم حاکم بر شماری از سازمانها و گروه های مدعی مارکسیزم را افشا کرده و جنبش کمونیستی را از آلودگی های آنان پاک کند تا گردان پیشاهنگ پرولتری در اتحاد با دهقانان و سایر زحمتکشان تهیدست، برج و باروی استعمار و استثمار را آتش بزند.

سازمان ما در روز جهانی کارگر یک بار دیگر به این اندیشه اش تاکید می کند که یگانه راه رهایی طبقه ی کارگر از جامعه ی کثیف سرمایه داری و نجات از چنگ استثمارِ جانسوز بورژوازی، مبارزه ی پیگیر و قاطع کارگری برای برقراری دیکتاتوری پرولتاریا از راه انقلاب قهرآمیز و رسیدن به جامعه ی سوسیالیستی است و این مبارزه در شرایط حاضر که کشور ما زیر اشغال امپریالیزم امریکا و متحدان ناتوئی آن قرار دارد، فقط با راه اندازی انقلاب ملی دموکراتیک و رسیدن به سوسیالیزم، معنی می یابد.

مرگ بر امپریالیزم

در راه سوسیالیزم، به پیش!

سازمان انقلابی افغانستان

اول می سال ۲۰۱۳ میلادی